

op og i saa høje Toner beklage de fra Landstingets Side foretagne Ændringer.

I Modsætning til det ærede Medlem og det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik) vil jeg sige, at man i Landstinget har behandlet denne Sag overordentlig liberalt og har vist sig overordentlig villig til at vise baade Folketings og Justitsministeren som Forfægter af Folketingets Standpunkt Hensyntagen og Imødekommenhed. Det havde slet ikke været underligt, om vi fra Landstingets Side havde mødt haardere Vilkaar nu end ellers; thi der er og vil selvfølgelig altid være stor Forskel paa Landstingets Stilling, enten det staar overfor en Regering, der staar omsluttet af et meget stort Parti i Folketinget, eller overfor en Regering, der staar omsluttet af et mindre Parti, medens andre Partier søge ved alle mulige og umulige Midler at komme Regeringen til Livs. Det vilde ikke være underligt, siger jeg, om Landstinget under saadanne Omstændigheder stillede haardere Vilkaar; men i dette Tilfælde har det dog ikke gjort det.

Det ærede Medlem for Middelfart udtalte — og det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds sluttede sig dertil —, at de kun gik med til disse Ændringer, som Landstinget har indsat i Lovforslaget, fordi der ikke var Tid til at søge at faa en Forandring. Det er jo en rent fejl Opfattelse. Hvis virkelig disse Ændringer fra Landstingets Side havde nogen kapital Betydning, maatte og burde naturligvis de ærede Medlemmer have søgt at arbejde paa en Forandring af Lovforslaget og have krævet, at det gik tilbage til Landstinget, for at man kunde se, hvorledes Landstinget saa tog det. Det, som de ærede Medlemmer sige, at vi ikke vide, om der vil blive Tid dertil, har jo slet ikke noget paa sig. Det giver sig fuldkomment af sig selv, at naar et Lovforslag af denne Betydning staar paa et af sine allersidste Stadier, vil der ogsaa blive Tid for Rigsdagen til at lade det gennemløbe det sidste afsluttende Stadium. Regeringen kunde jo slet ikke forsvare at gaa hen og afslutte Samlingen, naar et Lovforslag som dette stod lige foran sin endelige Afgørelse og Vedtagelse. De ærede Medlemmer kunde have taget sig den Ting meget roligt; thi hvis virkelig Regeringen var gaaet hen og havde sluttet Rigsdagssamlingen, ja, saa havde de jo faaet det udmærkede Agitationsstof, som de søge, og som de hidtil have søgt for-gæves.

Slengerik: Jeg skal tillade mig at gøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem for Otterup (Lohmann), som be-fandt sig i en meget mærkelig Misforstaaelse. Han begyndte med at sige, at han fuldstændig kunde slutte sig til, hvad der blev sagt af Reformpartiets Ordfører om dette Spørgsmaal, hvormod han i høj Grad tog Afstand fra mig, fordi jeg havde villet paastaa, at den Forandring, Landstinget havde gjort i § 10, var en afgjort Forringelse (Lohmann: I højere Grad!). Jeg skrev Ordene op, fordi det var et Citat af Reformpartiets Ordførers Udtalelser, jeg agtede at anføre. Hvis det ærede Medlem vil være i Uoverensstemmelse med mig med Hensyn til den Anskuelse, at det betyder en afgjort Forringelse, maa han altsaa finde sig i ogsaa at være i Uoverensstemmelse med Reformpartiets Ordfører i denne Sag; thi det var ham, der brugte det af mig citerede Udtryk. Jeg har selvfølgelig ikke det allerringeste imod, at det ærede Medlem fra Otterup føler sig i højere Grad opfordret til at tilkendegive sin Tilfredshed med Reformpartiets Ordfører, end han just ønsker at tilkendegive, at han er enig med mig. Men det viser sig altsaa, at i dette Spørgsmaal kommer det ærede Medlem til at blive uenigt ikke alene med mig, men ogsaa med Reformpartiets Ordfører.

Akkurat det samme er Tilfældet med den højtærede Justitsminister. Den højtærede Minister hævdede overfor mig og det ærede Medlem for Aarhus (Sabroe), at Landstinget havde behandlet denne Sag overordentlig liberalt. Her kommer ogsaa den højtærede Justitsminister i Modsætningsforhold til Reformpartiets Ordfører, der netop udtalte disse Ord, at det var en afgjort Forringelse af § 10, naar Landstinget havde stemt det Ændringsforslag ud, som Folketinget havde sat ind, og som den højtærede Minister havde givet sin Tilslutning til hernede. Den højtærede Minister mente, at vi, der ikke vare enige med Landstinget i denne Fremgangsmaade, dette Ting har brugt overfor Folketingets gode Ændringsforslag, burde have krævet Forslaget sendt tilbage til Landstinget, hvis vi havde ment noget alvorligt med vort Standpunkt; thi der var nok blevet Tid dertil, mente den højtærede Justitsminister. Det skulde den højtærede Justitsminister have fortalt os inden Udvalgsbehandlingen, og inden Sagen var kommen til eneste Behandling her i Folketinget. Men det Hemmelighedskræmmeri, jeg før omtalte, har ogsaa hvilet over det Spørgs-